

som jeg erfarer er steet et Par Steder — skal træde ham imøde paa Kirkegaarden og forbyde den anden Præst at udøve de hellige Handlinger. Det kan ikke nytte, at saadanne Mænd hagefter ivettesættes. De kunne maaskee endog beklage sig over, at Loven ikke udtryffeligt og tydeligt havde viist, at en Anden havde Ret til frit at udøve Handlingen. Altsaa Begravelsen maa vistnok berettiget kunne finde Sted paa Hjemkirkegaarden, og der maa den valgte Præst kunne komme og kaste Jord paa Riget og holde Rigtaalen. Men ere vi først enige om Kirkegaarden, saa troer jeg ikke, at vi have saameget langt til Kirken — jeg mener ikke alene i udvortes Forstand — thi Kirke og Kirkegaard høre sammen i deres Idee. Vel har jeg hørt sige, at Kirkegaarden skal være neutral Grund, men det forstaaer jeg i Sandhed ikke, hvorledes det skulde være religiøst neutralt, der er religiøst indviet; kristeligt indviet er ligesaa vel Kirkegaarden som Kirken, og de høre altsaa sammen i deres Idee. Have vi indrømmet, at en Sognebeboer har Ret til at hente en valgt Præst til Kirkegaarden, er saa ikke derved en god Vei banet til, at han ogsaa skal have Ret til at indtræde i Kirken selv? Men nei, ved Kirkedøren, der skal han stands! Hvorfor? Det maa være, fordi Kirkebygningen og den beskiftede Sognepræst ere saa aldeles sammenvoiede med hinanden, at ingen anden af Folketjens Præster kan tænkes der gyldigt at kunne fungere. Men saaledes forholder det sig aldeles ikke. Det viser sig, at under Præstens Sygdom, under hans Fraværelse eller Suspension kan en anden af Folketjens Præster fungere med fuld Gyldighed i hans Sted. Overhovedet har enhver af Folketjens Præster de nødvendige Betingelser til med fuld Gyldighed at fungere i enhver af Folketjens Kirker og der forrette enhver kirkelig Handling. Skulde det da ikke ogsaa være tilladt en Sogne- mand at erklære: Jeg kan kun til min Opbyggelse modtage den og den Tjeneste af den og

den Præst, som jeg har valgt til Sjælesørger? Jeg vil see hen til et beslægtet Forhold. En Dommer maa vige sit Sæde, naar der af den, der skal lide Dom, med Frie exciperes imod ham. Det kan maaskee krænte ham at vige sit Sæde, men han gjør det alligevel ifølge sin egen Kjendelse eller ifølge en høiere Afgjørelse, saasnart der findes nogen Grund til, at der ikke kan være fuld Forvisning tilstede om en fuldstændig Upartisthed; han viger sit Sæde, og en anden dertil beskiftet Mand træder i hans Sted som Dommer. Skulde vi Præster ikke ligesaa vel vide at underordne os, naar man exciperer imod os, naar man siger: Det kan ikke være til sand Opbyggelse for mig, at den og den Mand administrerer den hellige Handling for mig, og jeg veed, at det ikke vil gjøre noget godt Indtryk paa mig? Jeg siger: Vi skulle give efter; det kan bedrøve os, men vi skulle gjøre det; det kan bedrøve os kjødeligt, men det skal glæde os aandeligt, om der saaledes kan gjøres en bedre Fremgang i Vorherres Tjeneste; saaledes skulle vi mene, dersom vi have lært at sige: „Stee ikke min Billie, Herre! men Din“, og „ikke min Vre, men Din!“ Jeg troer overhovedet, at Præsten vil vinde langt Mere i godt Omdømme og i Menighedens Hjertes, naar han veed at for- nægte sig selv, og i saa Tilfælde at træde til- side, end dersom han vil være paastaelig og stridbar. Da Sagen var for i det andet Thing, indvendte den ærede Minister, at den vilde have betydelige Banskkeligheder ved sig, nogle af en høiere, vigtigere, aandelig Art, andre af en ringere Art, men som dog altid vare Banskkeligheder. Hvad de høiere Banskkeligheder angaaer, da var det Frygten for, at der skulde være Præster, der være tilbøjelige til at stride ud over den dem anviste Kreds, der havde en Begjærlighed efter at gjøre sig bekendte, og derfor hellere vilde virke i en videre Kreds end virke stille i deres Hjem, og som altsaa vilde forsjømme deres egen Menighed.